

Jindra Pittner

Jsou lidé, kteří tvrdí, že největší průšvih v životě je narodit se - potom už je život jenom samá moudra. Já si tu legraci užívám od 11. června 1985.

Jako miminko jsem asi byl milej klouček, ale příliš si na tu dobu nepamatuji. Zato si dobře pamatuji na školní léta v ZŠ Kosova Hora. Obávám se, že jsem se nejevil jako vzorné dítě, vyrušoval jsem při vyučování a ... a vůbec. Konče základní školní docházku vybral jsem si učňovský obor „umělecký kovář“ na Waldorfské škole v Příbrami. Nechci zde příliš vychvalovat waldorfské školství, ale co mne se týče, nějak jsem teprve na této škole pochopil, o čem to vlastně je - učit se. Takže po vyučení jsem se rozhodl pokračovat na Soukromé střední umělecké škole v Písku, v oboru „umělecké zpracování kovů - restaurování“. Důvody, které mne k tomu vedly, nabídnou hned tři: 1) ušlechtilá touha po vzdělání, 2) jsem línej makat, 3) čerstvě vyučený kovář, nezaměstnaný, a ještě ošklivý, se mi nezdá příliš sexy.

Pravda je ovšem taková, že mým koníčkem jsou hrady, zámky, jakož i zříceniny a snad, možná, bych se někdy rád věnoval restaurování starých kovářských prací. Mimo školu jsem se zúčastnil dvou kovářských kurzů s tématy „výroba nářadí“ a „tepání v mědi“. Kurzy vedl asi nejznámější český kovář Alfréd Habermann. Také se přiznám, že díky své snaze pochytit nějaká moudra, strávil jsem většinu prázdnin praxí ve slévárně ušlechtilých kovů. Rovněž jsem své výrobky dvakrát prezentoval na mezinárodní kovářské výstavě na hradě Helfštýn.

Takže momentálně jsem ve třetím ročníku a jenom doufám, že až ze mne bude ten kovář s maturitou, budu umět dost na to, aby lidé moje výrobky hodnotili slovy: Jo, tohle asi dělal „Pan Kovář.“